ATILIM

Yıl 8, Sayı 2 (86)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Şubat 1981

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Emperyalizm ve tekellere karşı iş, toprak, demokrasi ve bağımsızlık için birleş!

XXVI. Kongre

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin XXVI. Kongresi oluyor. Daha kongre hazırlıkları, yeryüzünde, sosyalist, kapitalist hemen hemen tüm ülkelerde, kamuoyunda derin ilgiler uyandırdı. Bu ilgi komünist ve işçi partileri arasında çok daha geniştir.

Tüm ilerici insanlığın gözleri Moskova'ya çevriliyor. Tarihsel, Leninci bir forum açılıyor. Bu forum, tüm ülkelerin proletaryasının umut kaynağı, güç kaynağı. Proletarya enternasyonalizminin somut biçimi. Kongreye kardeş partilerden çağrılı konuklar da bunu simgeliyor. Gündemdeki sorunlar, bütün insanlığın en yakıcı sorunları: Gelişmiş sosyalizmden komünizme geçiş! Dünya çapında barışı koruma, yumuşama sürecini sürdürme! Bu sorunlar üstüne Komünist Partisi hem kendi halkına, hem dünya kamuoyuna bilgi veriyor, yapılan dev işleri, uygulanan dev plânları, yapılacakları sergiliyor.

Türkiye komünistleri, TKP, kardeş SBKP'nin çalışmalarını, savaşlarını, büyük forumlarını, partinin kongrelerini en derin bir ilgiyle izliyegelmiştir. Bunlar, bizim de savaş yolumuzu aydınlatıyor. Partimiz Türkiye proletaryasına, tüm halkımıza büyük komşumuzun Leninci politikasını, iyi komşuluk ve candan dostluk kurma girişimlerini anlatagelmiştir. Bunlar için savaşagelmiştir. Böylesi bir tutum kutsal görevimizdir.

Halkımız çok çetin günler yaşıyor. İşbirlikçi, gerici burjuvazi, yumruğu olmuş emperyalizmin, NATO'nun. Yayılmacı Amerikan emperyalistleri ve NATO elebaşıları yurdumuz üzerinde baskılarını biteviye artırıyor. Cunta yüklenmiş halkımıza. Korkunç bir karabasan. Bu yerli, yabancı baskılara karşı çok çetin bir savaş duruyor önümüzde.

İşte bu koşullarda tüm ulusal bağımsızlık, demokrasi, özgürlük ve barış için savaşan halklar gibi, halkımız da, Moskova'daki büyük forumu en derin ilgiyle izliyor. "Atılım"dan bu Leninci Kongreye ateşli savaş selâmları!

15'ler başlattı, yüzbinler yaşatıyor

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaş'ın konuşmasından

Yoldaşlar!

Bundan beş ay önce, Türkiye işçi sınıfı tarihinde yepyeni bir dönemin simgesi olan bir günlemeyi, ilk kez tüm ülke ölçüsünde, büyük bir çoşkuyla kutladık. Bu, TKP'nin, partimizin 60. kuruluş yıldönümüydü. Şimdi bu tarihsel günlemeden 5 ay sonra, askersel diktatörlük koşullarında TKP'nin kurucularının, Mustafa Suphi'lerin 60. ölüm yıldönümünü anıyoruz. Bu iki günlemenin 60 yıl sonra, tüm parti örgütlerimizce, emperyalizme ve iç gericiliğe karşı savaşlar içinde karşılanması çok önemli bir gerçeği ortaya koyuyor: Parti kurucu kadrolarını canavarca yok eden gerici burjuvazi istediği amaca ulaşamamıştır. TKP yaşıyor, savaşıyor...

O günler, Oktobr Devriminin dünyayı sarstığı, Türkiye halkının yediden yetmişe ayaklandığı günlerdi...Bu savaş yalnız bir tek ulusun savaşı olmaktan da çıkmıştı. Kürt ulusu, öteki ulusal azınlıklar Anadolu topraklarını sömürgecilerden temizlemek için Türk ulusuyla birleşmiş, tüm halkımız yazgı birliği etmişti. Birşey unutulmasın. Savaşa kalkan bu güçler bir boydan, bir soydan hiç değildi. ... Ulusal Kurtuluş Hareketine katılan, ne ki gerici konumlarda olan çevreler emperyalistlerin Bolşevizm düşmanlığı kampanyalarından güç aldılar. ...Sevr anlaşması yeniden ele alınıyordu. Öte yandan Türk-Sovyet dostluk ve kardeşlik anlaşması gündemdeydi. Ankara hükümetinin en gerici, emperyalizmle anlaşma yanlısı kesimi bunu baltalamak peşindeydi. Antikomünizmi körükledi. Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve öteki yoldaşlarımız böylesi bir ortamda kanlı bir tuzağa düşürüldü, öldürüldü. Silahlı halk çeteleri dağıtıldı. Neki, emperyalist salgıncılar ve onlara destek olan işbirlikçiler amaçlarına ulaşamadılar. Türkiye'nin Sovyet Rusya ile bağlaşıklığı güçlendi. Halkımız, dört yıl süren kanlı bir savaşla Sevr paçavrasını yırttı.

Baş düşmana karşı

Yoldaşlar!

Kanlı 28-29 Ocak olayı, burjuvazinin sömürü düzenini ayakta tutmak için partimize, işçi sınıfına karşı silaha, zorbalığa başvurmaktan hiç bir zaman geri durmayacağını öğretti... Parti uzun bir savaşım ile likidatörleri sıralarından ayıkladı. Bunun yanı sıra, TKP, tüm acı kayıplarına karşın, ulusal kurtuluş savaşının devrimci içeriğini ulusal burjuvazinin içindeki ilerici eğilimi yadsıyan sekter görüşlere daha o zamandan karşı çıktı. Partimiz baş düşmanı, emperyalizm ve işbirlikçilerini gözden kaçırmadı. Tüm ulusal güçleri emperyalist salgıncılara karşı tek cephede birleşmeye çağırdı...

Emperyalizme bağımlılıktan, tekellerin pençesinden, derin bunalımlardan halkımız, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimle çıkacaktır. Emperyalizme bağımlılığa son vermeden, NATO'dan çıkılmadan, ikili anlaşmalar yırtılmadan, topraklarımızdaki emperyalist üsler sökülüp atılmadan, tekellerin egemenliği yok edilmeden, demokratik bir toprak reformu yapılmadan, işçi sınıfının ve emekçilerin demokratik ve sosyal hakları sağlanmadan, Kürt ulusal sorunu özerklik temelinde çözülmeden Türkiye'nin karşı karşıya olduğu ağır sorunların çözümü olanaklı değildir.

Barış mı, savaş mı?

Emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin sosyalist ülkelerle çatışma politikası, barış ve yumuşama sorunlarıyla halkımızın güncel istemlerini dolaysız birbirine bağlıyor. Bölgemiz, başlıca gerginlik ocaklarının yer aldığı bir bölgedir. ABD emperyalizmi bölgeye askersel güç yığıyor. Askersel saldırı üslerini genişletmeye çalışıyor. Gerici rejimlerden bloklar oluşturma yolunu izliyor. Bu durumda, halkımız için, barış mı, savaş mı sorusu dirimsel bir önem taşıyor.

Cuntanın dış politikası, nasıl bir özelliktedir? Cunta hükümeti, açıklamalarıyla, bugüne kadar attığı kimi adımlarla, Sovyetler Birliğiyle, sosyalist ülkelerle ilişkileri sürdürmekten yana çıkıyor. Kimi uluslararası sorunlarda emperyalizmin en saldırgan güçlerinden bir ölçüde realist konumlarda görünüyor. Neki cunta, temel doğrultusuyla ABD, NATO yanlısı bir dış politika izliyor. Bu, ulusal güvenliğimizi tehlikelere iten, ulusal çıkarlarımıza taban tabana aykırı bir doğrultudur.

Arkası 2. sayfada

15'ler başlattı, yüzbinler yaşatıyor

Başı 1. sayfada

İç politikada

Cuntanın iç ve dış politikası birbirine bağlıdır. 12 Eylül öncesinde, faşist MHP, terörist örgütler kanlı saldırılarının sivri ucunu en geniş demokrasi güçlerine, TKP'ye yöneltmişlerdi. Bu saldırılar, Sıkıyönetim Komutanlarının, o zamanki hükümetlerin gözleri önünde oluyordu. Halk, geniş emekçi yığınları bu gidişe karşı direniyordu. Cunta böylesi bir durumda erke el koydu. Bu arada faşist MHP'nin kimi yöneticilerini de tutukluyorlar. Ne ki, cunta her geçen gün daha yoğun biçimlerde işçi sınıfının, ilerici güçlerin üstüne yürüyor. Faşist MHP yanlıları, devlet aygıtının bir çok yerlerinde konumlarını koruyor. Bir çok ilin sıkıyönetim komutanları faşist katilleri salıveriyor. Öte yandan sendika önderleri, militanları tutuklanıyor, bunlara işkence ediliyor, kimileri öldürülüyor.

Cunta, kendine sözde yansız ve "sınıflar üstü" bir görünüm vermeye çalışıyor. Bir yandan, Türkiye'yi pazar yapmak isteyen ülkelerden söz ediyor, öte yandan da, ülkemizi çoktan beri pazar yapan IMF'lerin dayattığı yeni sömürgeci plânları, 24 Ocak programını süngüyle uyguluyor. Emperyalist çevrelerin, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin has adamı Özal ekonomiyi çekip çeviriyor. Yeni vergi yasalarıyla, zamlarla, ücretlerin dondurulması, grevlerin yasaklanması, tüm sendikal eylemlerin ortadan kaldırılması yoluyla, bunalımın yükü amansızca emekçi yığınların sırtına yükleniyor.

Demokratik özgürlükler yok edildi

Generaller "demokrasi getireceğiz" diye geldiler, tüm demokratik özgürlükleri yok ettiler. Sonra bir Kurucu Meclis toplanmasından söz ediyorlar. Bu, halkın özgürce seçtiği, demokratik bir Kurucu Meclis olmayacaktır. Cunta yeni bir anayasadan sözediyor. Ne ki cunta, gerçek demokratik bir Anayasa istemiyor. O, 61 Anayasasının azıcık demokratik nitelikli olan maddelerine bile saldırıyor. Gerici AP yanlısı kimi kadroları ayıklıyor. Onların yerine kendine bağlı askerleri getiriyor. Onbinlerce yurtsever memurun demokratik haklarını çiğniyor. Generaller, ülkeyi bugünkü yıkıma getiren burjuva partilerine ve politikacılara yönetimi bırakmayacaklarını söylüyorlar. Ne ki, onlar gerçek demokrasi yanlılarını, onların örgütlerini eziyorlar.

Cunta Atatürkçü olduğunu savlıyor. "Rejimin tek ideolojisi Atatürkçülüktür" diyor. Bir başka ideolojiye yer olamayacağını söylüyor. Generallerin Atatürkçülük savlarını, gerici çevrelerin "Atatürkçülüğü" gibi görmek, yalnız demagoji saymak, yanlış olur. Onların Atatürkçülüğü, Atatürkçülüğün NATO'ya, emperyalizme bağımlı ve kapitalizmin bugünkü çelişkili, bunalımlı düzeyine uydurulmuş, antı-emperyalist içeriği boşaltılmış bir biçimidir.

Yoldaşlar!

Bütün bu belirtilerden çıkan sonuç şudur: Cuntanın politikası temel doğrultuları bakımından emperyalizm ve tekel yanlısı bir nitelik taşıyor. Ne ki, onun kimi uygulamaları, emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin en gerici çevrelerinin çıkarlarını tümüyle yansıtmıyor. O nedenle, bu çevreler, ordu ve cunta içinde kendilerine en sıkı bağlı öğeler aracılığıyla rejimi kendi amaçları doğrultusunda yönlendirmeye, onu daha da sağa çekmeye çalışıyorlar.

Yığınları savaşa çekmek

Ordu içindeki çelişkiler, cuntanın politikasında daha bugünden yansıyor. Ne ki, bu çelişkiler, öyle kendiliğinden işçi sınıfından, halktan, demokrasiden yana sonuç doğuramaz. Egemen sınıfların iç çelişkileri, işçi sınıfının, halkın anti-emperyalist, demokratik savaşı için yararlanılacak olanaklar doğuruyor. Bu durumda partinin görevi yığınları, milyonlarca emekçiyi örgütlemek, savaş alanına çekmektir. Burjuva basını, terörizme karşı alınan önlemlerin yığınlar üstündeki geçici etkilerini abartıyor. Ne ki, köyde, kentte hoşnutsuzluk yer yer tepkilere dönüşmeye başlamıştır. İşçiler ekonomik, sosyal hakları için fabrika çapında direnişler yapıyor. Atalan köylüleri yürüyüş yaptılar. Kimi ilde faşistleri, işkencecileri halk ortaya çıkarıyor. Tutuklularla, onların aileleriyle dayanışma kampanyaları düzenleniyor. Gençler, Kahramanmaraş kırımının yıldönümünde faşist MHP'yi, cuntanın baskılarını protesto ettiler. Silahlanma için zorla bağış toplama kampanyasına karşı tepkiler oluyor.

Ordunun içinde ve dışında kimi yurtseverler, şu ya da bu ölçüde cuntanın kimi uygulamalarını destekliyor. Bu durumda, bu güçleri tutarlı demokrasi savaşımına, işçi sınıfıyla bağlaşıklığa çekmek, ordunun ve cuntanın en gerici militarist ve faşizm yanlısı kesimlerini, onların ordu dışındaki politik destekçilerini yalıtmak gerekiyor.

Terörist serüvenci gurupların eylemleri, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, bugün de işçi sınıfının savaşımına ağır zararlar veriyor. Serüvenci politika bir kez daha acı bir biçimde iflas etti. Bundan gereken dersleri çıkarmak gerek. Bu

Arkası 6. sayfada

Eylem birliği olanaklı mı?

Tüm farklı değerlendirmelerine karşın, bugün en geniş demokrasi güçlerinin uğrunda savaş verebilecekleri ortak hedefler, son derece yakıcı, canalıcı sorunlar yok mudur? Cunta sürdürdüğü emperyalizm ve tekelcilik yanlısı iflâs politikasıyla geniş çevrelerde hoşnutsuzlukları kendisi körüklüyor, halkın değişik politik güçlerinin eylem birliğinin nesnel temelini yaratıyor. Cuntayı destekleyen çevrelerin de büyük bölümü bugün 24 Ocak kararlarına, halkı daha da yoksullaştırma, ekonomiyi daha da dışa bağımlılaştırma programına karşı çıkıyorlar. ABD'nin Orta ve Yakın Doğu'da emperyalist çıkarları korumak için kurduğu "çevik güçlerine" Türkiye'yi üs yapma girişimine karşı; ABD Dışişleri Bakanı Haig'in şantaj politikasına karşı tepkiler, giderek genişliyor.

Ordu güdümlü bir sözde parlamenter rejime ve göstermelik bir Kurucu Meclise tepkiler artıyor.

Sendikal özgürlüklere saldırılar da, Türk-İş'li, DİSK'li, değişik politik görüşlü işçi ve sendikacının, pek çok demokratın tepkisine yol açtı.

Öte yandan, sol güçler içindeki cuntayı faşist olarak değerlendiren çevrelerde de, zaman zaman, cuntanın açık bir Sovyet düşmanlığı politikası gütmediği, faşist MHP ile arasında nesnel çelişkiler bulunduğu görüşü yer alıyor. Bu çevreler de ülkemizin karşısında yeni tehlikeler bulunduğunu, başdüşmanın yeni komplolarına karşı eylem birliğinin zorunluğunu yadsımıyorlar. Bu durumda "cuntanın faşistliği" üstüne tartışmalar, politik sonuçları olmayan, kısır skolastik tartışmalar oluyor. Cuntayı devirmeden demokrasinin gerçekleşemeyeceği görüşünde birleşen sol güçlerin, komünistlerin, diğer işçi partilerinin, Kürt yurtseverlerinin eylem birliğini geciktiriyor.

12 Eylül ve sonrasında cuntanın halktan gelebilecek direnci büyük ölçüde engelliyebilmesini kolaylaştıran önemli bir etken de, biz sol güçlerin eylem birliğimizi yeterince geliştiremememizdir. Bu konuda diğer sol güçler de komünistlerle birleşiyorlar.

Cuntayı farklı değerlendirmek, en geniş demokrasi güçleri için de günün yakıcı sorunları karşısında eylem birliğinden geri durmak için neden olamaz. Daha bugünden, ABD'nin Türkiye'yi Orta Doğu'daki serüvenci politikasına araç etme çabalarına karşı; iflâsı ortaya çıkan 24 Ocak programına, tekellerin çıkarları uğruna halkın daha da yoksullaştırılmasına karşı; anti-demokratik yasa ve uygulamalara, otoriter rejim komplosuna karşı; faşist cinayet yuvalarına, onlara kanat geren güçlere, onların ordudaki uzantılarına karşı; bu hedeflerin tümü, ya da bir bölümü için, eylem birlikleri olanaklıdır, zorunludur, yakıcıdır! Yurdunu, halkını seven herkesin bu savaşımda yeri vardır, sorumluluğu vardır!

«Sovyet tehdidi» masalı

Anti-Sovyetizmin en utanmazca, en azgın örneklerinden biri, "Sovyet tehdidi" masalıdır. Bu yalanın amacı ne? Bununla, geniş yığınların, orta katmanların en önyargılı kesimlerinin, köylülerin, hatta bilinç düzeyi en geri işçilerin, bilinmez, düşsel, korkunç bir büyük güçten sürekli korku duymalarını sağlamak istiyorlar. Yığınları bu yoldan önce sindirmek, sonra da sömürü düzeni için herşeyi yapmaya hazır duruma getirmek istiyorlar.

Emperyalist propaganda aygıtı ve onun yurt içindeki yerli uzantıları "Sovyet tehdidi" masalını yaygınlaştırmak için çeşitli çarpıtma yöntemleri kullanıyorlar: Doğrudan yalan söylüyorlar; yalanı yarı-gerçeklerle karıştırıp ortaya sürüyorlar; değerleri ters yüz ediyorlar; Pentagon'da, CIA'da üretilen düzmece sayılarla yığınları yanıltıyorlar.

"Sovyet tehdidi" masalının temel formülü, dünya devrimci sürecinin kazanımlarının "Rus imparatorluğunun büyümesi" olarak gösterilmesidir. Emperyalizm dünyanın dört bir köşesindeki insanlara zulüm, baskı, korkunç sömürü uyguladı. Bunlara karşı bilinçlere çakılan haklı tepkileri, yüce anti-emperyalist duyguları şimdi sömürmek istiyor. Böylesi tepkileri Sovyetler Birliği'nin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıyla enternasyonalist dayanışmasına karşı kullanmayı amaçlıyor. Portekiz'in yüzyıllarca canavarca sömürdüğü Angola halkının savaşımına Sovyet halkının gösterdiği kardeşçe desteğe, emperyalizmin borazanları "yayılmacılık" diyorlar. Oysa yayılmacılık kimin politikasının temelinde yatmaktadır? Emperyalizmin! Afgan halkının emperyalizmin ihraç ettiği karşı - devrime karşı Sovyetler Birliği'ndeki kardeşlerinden istediği ve aldığı karşılıksız yardım, emperyalizmin borazanlarınca "askersel karışmadır". Oysa dolaysız dolaylı askersel karışmaları kendisine politika edinen kimdir? Emperyalistler! Şurası açıktır: emperyalizmin borazanlarının amacı, anti-enperyalist güçlerin bilincini bulandırmaktan, halkları ulusal bağımsızlık savaşlarından alıkoymaktan başka birşey değildir.

"Sovyet tehdidi" masalının askersel klişesi, "Ruslar saldıracak" yalanıdır. Oysa geçen yarım yüzyıl, emperyalist ülkelerin açık savaş yanlısı direncine çarpan Sovyet barış ve yumuşama önerileri ile dolu değil mi? İlk atom bombasını atan, nötron bombasını dünyanın başına belâ eden, Batı Avrupa'ya yeni atom füzeleri yerleştirmeye kalkışanlar emperyalistler değil mi? Günümüzde, emperyalizmin tüm serüvenci kışkırtmalarına karşın belirleyici olan yumuşama süreci, herşeyden önce Sovyetlerin ardıcıl barış politikasının bir başarısı değil mi? Bugün NATO'nun tepesindeki en saldırgan çevreler, onların dünya ve Türkiye'deki borazanları, barış güçlerinin ve gerçekçi devlet adamlarının direncini geriletip silâhlanmayı yeniden körüklemek istiyorlar. "Ruslar saldıracak" yalanına bunun için de sarılıyorlar. Bu yalan, Sovyetler Birliği'nin tüm ülkelere, Türkiye'ye, Çin'e, ABD'ye önerdiği saldırmazlık anlaşmalarını unutturma amacını da güdüyor. Dünyanın çeşitli yerlerindeki, Hint Okyanusundaki saldırı üslerini, Orta Doğuya saldırı için kurdukları "Çevik Birlikleri" gizlemeye de yarıyor.

"Sovyet tehdidi" masalının bir de iç politikada kullanılan klişesi var: "Totaliter devlet" safsatası. Sosyalist demokraside savaş kışkırtıcılığının, sömürünün, ulusal baskının, ırkçılığın savunulması yasaktır. Emperyalizmin sözcüleri işte buna "totaliter rejim" diyorlar. Bununla faşist, gerici, ırkçı, siyonist rejimleri, sivil ve askersel diktatörlükleri emperyalizmin açıkça desteklemesini, emperyalist ülkelerde gerici baskı yöntemleri uygulamasını aklamaya çalışıyorlar.

Ülkemizde anti-Sovyet çıkışlar artıyor. ABD'nin yurdumuza askersel

Arkası 6. sayfada

Yaşayan sosyalizm

Emperyalistler, burjuva çevreleri bunalımların burgacındaki kapitalizmi aklamak, sosyalizmin üstünlüğünü gizlemek için, "bunalım evrenseldir" yalanına başvuruyor.

İşte gerçekler... 1980 yılı ne getirdi?

— Ulusal gelir, SSCB'de %3,8, ADC'de %4,2 arttı. Ortak Pazar ülkelerinde %1,3 arttı, ABD'de %1-2, İngiltere'de %3 düştü.

— Endüstri üretimi, SSCB 'de %3,6, ADC'de %4,7; ABD'de %0,5 arttı.

— İşsizlik, EYK ülkelerinde yok, tersine, işgücü açığı var! İşsizlik ABD'de 8,2 milyonu, Ortak Pazar ülkelerinde 7,5 milyonu aştı.

— SSCB'de işçi ve memurların reel gelirleri %3, kooperatif köylülerinin %5,2 arttı. Kapitalist ülkelerin ezici çoğunluğunda reel ücretler düştü. Ücretler fiatların, ABD ve Hollanda'da %3,5; İtalya'da %13; Kanada'da %3, İsveç'te %5, gerisinde kaldı.

— SSCB'de 10 milyon, ADC'de 160 bin yeni konut yapıldı, kiralar artmadı. Kapitalist ülkelerde kiralar arttı, konut sorunu ciddi boyutlara ulaştı.

El Salvador'la dayanışma

Washington yönetimi, bir yandan El Salvador'da en kanlı terör yöntemlerini uygulayan, halkı kıran diktatörlük rejimini açıkça destekliyor. Silâh, uçak, uzman sağlıyor. Honduras ve Guatemala'daki baskı rejimleri eliyle bu ülkedeki devrim savaşını ezmeye çalışıyor. Diğer yandan da El Salvador halkına karşı doğrudan askersel karışma plânları hazırlıyor. Sovyet-Afgan devrimci dayanışmasını bir karişma gibi göstermeye yeltenen ABD emperyalizmi, El Salvador'u kendi kapalı av alanı sayıyor.

El Salvador'da ulusal demokratik güçler yeni-sömürgeciliğe ve onun dayattığı diktatörlük rejimlerine karşı kararlı ve uzun bir savaşım yürüttüler. Koşullara göre değişen çok çeşitli taktikler uyguladılar. Savaşım sonucu diktatör Romero düştü. Amerikan emperyalizmi ve ülkedeki egemen çevreler daha ince taktiklere başvurarak reformcu görünümlü, içinde ılımlı öğeleri de barındıran bir cuntayı halkın tepesine diktiler. Ulusal demokratik güçler bir yandan halk yığınlarını seferber edici savaşımlarını sürdürürken, bir yandan da bu cuntayı destekleyenler arasındaki çatlakları derinleştirici bir politik çalışmayla onu böldüler. Görece ılımlı görüşlerin temsilcileri hükümetten ve cuntadan çekildi. Böylece geriye kalanların yüzünden de reformculuk maskesi düştü. ABD'ye bağımlılıkları ve halk düşmanlıkları daha açığa çıktı. Cuntanın tabanı daraldı. Şimdi cunta, bakanlıklara atayacak adam bulmakta güçlük çekiyor.

Bu gelişmeler devrimci demokratik cepheyi daha da güçlendirdi. Bağlaşıklık politikasını perçinledi. Şimdi ülkede diktatörlük rejimine karşı genel bir silâhlı savaş veriliyor. " Ya devrim ya ölüm. Utkuya kadar savaş. Kazanacağız! ". Ulusal Kurtuluş Cephesi radyosu "Liberasyon" yayına ilk başladığı gün, halkın Amerikancı cuntaya karşı gür sesini böyle duyurdu. Bu savaş tüm ülkede uygulanan genel grevle destekleniyor. Yer yer er ve subaylar silâhlarıyla birlikte devrimci demokratik güçlere katılıyor. Bu, orduda da parçalanma eğilimlerini gösteriyor.

El Salvador halkıyla uluslararası dayanışma giderek güçleniyor. Bu enternasyonalist dayanışmanın da başını dünya işçi sınıfı çekiyor. Sosyalist ülkeler El Salvador devrimcilerine en geniş desteği sağlıyorlar. ABD liman işçileri El Salvador'a silâh yüklemeyi reddediyor. ABD'nin askersel karışma tehditlerine karşı protesto kampanyaları, gösterileri örgütleniyor. Bu antiemperyalist dayanışma, doğrudan bir ABD askersel karışmasının önünde de güçlü bir engel oluşturuyor.

LENİN KÖŞESİ

Açık çizgi

Lenin, demokrasi savaşımında proletarya ile sınıf düşmanı burjuvazi arasındaki ideolojik ve politik farklılıkların açık olması, proletaryanın, "burjuva demokrasisi içinde erimemesi" zorunluğunu belirtir. "İşçilerle burjuvaların özgürlük uğrunda yürüttükleri savaş arasındaki köklü ayrılık git gide göze çarpmaktadır. İşçi sınıfı ve onun bilinçli temsilcileri önde yürüyor, bu savaşı ileri götürmek istiyorlar. Tutarsız ve bencil burjuvazi ise özgürlük belgisini eksik ve ikiyüzlülükle benimsiyor... Proletarya demokrasisinin görevi... gelişme süreci boyunca yorulmadan politik durumu eleştirmek, ve burjuvazinin hergün yenilenen ve önceden kestirilemeyen tutarsızlıklarını ve ihanetlerini, bunların iç yüzünü göstermektir. " (Lenin, Tüm yapıtlar, Rusça, c.11, s.115- İki Taktik)

Bu bağlaşıklıkların, uzlaşmaların olanağını yadsımak değildir. Lenin kendi savaşımında ilkeli ve esnek bir bağlaşıklık politikasının çeşitli örneklerini verdi. Marksizm-Leninizm'i günümüzde de en genç, en canlı ideoloji yapan, onun yaratıcı şekilde kendini sürekli yeniliyebilme, değişen koşullara yanıt verebilme yeteneğidir. Günümüzün yeni tarihsel koşullarında değişik ülkelerin komünistleri, değişik koşullardaki bağlaşıklık olanaklarını değerlendiriyorlar. Taktik platformlar için eylem birlikleri yapıyorlar. İşçi sınıfının yanısıra tüm halktan en geniş yığınları da emperyalizme, tekellere, gericiliği karşı savaşıma kazanmak için çalışıyorlar. Ama tüm bu bağlaşıklıklarda da, Lenin'in gösterdiği, burjuvazi ile işçi sınıfının ideolojileri, politikaları arasındaki sınır çizgisinin bulanmasına izin vermemek zorunluğunu bir an bile unutmamak gerekir! Şöyle belirtiyor Lenin: "Partiler, doğrultular, çizgilerle ilişkilerde tam açıklık ve belirginlik, bunlarla kurulan herhangi bir geçici anlaşmanın başarısı için kaçınılmaz zorunlu koşuldur. Tam açıklık ve belirginlik her pratik adımda gereklidir, ve bu pratikte, gerçek eylemde belirginliği, kararsızlıkların, sallantıların ortadan kalkmasını sağlayacaktır." (a.g.y, c.9, s. 281)

"Çıkar yol"!.. Tekellerle mi?

24 Ocak önlemlerinin bir yıllık bilançosunu değişik sınıflar, onların temsilcileri değerlendiriyor. Genellikle karşı çıkışlar övgüleri bastırıyor. Sınıfsal kaynakları, nedenleri, amaçları taban tabana karşıt güçlerden kaynaklanan tepkiler yükseliyor. Ama bugün bu tepkiler çoğunlukla iç içe geçmiş durumda. Değişik önerilerin temelinde yatan farklı sınıfsal çıkarları herkes bir bakışta göremiyor.

Bunlar bir yandan, 24 Ocak önlemleri sonucunda ekmeğinden ve özgürlüğünden olan geniş halk yığınlarının öfkesini yansıtıyor. Halkımız, bunalımın yükünü sırtlamak istemiyor. 24 Ocak kararlarına tepkilerin bu bileşeni anti-tekel bir nitelik taşımaktadır.

Öte yandan kimi tekelci çevrelerde, özünde halk düşmanı önlemleri daha da geliştirmek, aksayan yanlarını düzeltmek çabalarıyla sınırlı bir "tepki" de var. Sonra, tekellerin tüm olarak çıkarlarını kollayan halk düşmanı önlemlerin bir bölümünün, tek tek kimi tekellerin çıkarlarıyla geçici olarak çelişebilmesi de doğaldır. Üstelik kimi tekelci çevreler bu tür tepkilerden yararlanıp, bunlarla sözümona bunalımın yükünün halk ve tekeller arasında eşitçe paylaşıldığını kanıtlamaya, 24 Ocak kararlarının sınıfsal içeriğini gizlemeye kalkıyorlar.

Bu iki temelden farklı tepki arasındaki ayırımı belirginleştirmek, aralarına net ve kesin bir sınır çekmek gerek. Oysa bu ayırımı yapmayan, 24 Ocak kararlarına karşı savaşımı işbirlikçi tekellere karşı savaşıma bağlamayanlar çok. Hatta tekelci çevrelerden gelen eleştirilerin etkisiyle, açıkça hem tekellerin işine gelecek, hem de halkı ve ülkeyi "yıkımdan kurtaracak" yeni almaşıklar arayanlar da var. Böylesi tutumlarda direnip "hem kurdun karnı doysun, hem kuzunun canı yanmasın" diyenlere, Ecevit hükümetinin dramını hatırlatmakla yetinelim.

Bunalımdan halktan yana bir çıkar yol arayan kimi çevreler, 24 Ocak önlemlerine karşı Atatürk'ün 1930 larda uyguladığı "plânlı devletçiliği" öneriyorlar. Komünistler, plânlı bir devletçiliği her zaman en önde savunmuşlardır. Bunun için çaba gösteren demokratik güçlerle eylem birliğine her zaman hazırdırlar. Ama plânlı devletçilik her koşulda ve kimin eliyle kullanılırsa kullanılsın halkın çıkarlarını koruyacak, bunalımdan çıkaracak bir sihirli anahtar mıdır? 1930'lardan bu yana Türkiye'de çok şey değişti. İşbirlikçi tekeller oluştu, ekonomi ve politikaya önemli ölçüde egemen oldu, yurdumuz IMF'lere, NATO'lara sımsıkı bağlandı. Bu koşullarda plânlı devletçilik istemi, ancak emperyalizme ve işbirlikçisi tekellere karşı savaşla,demokrasi için, askersel diktatörlüğe karşı savaşla el ele yürürse bunalımdan çıkış yoluna yönelen bir almaşık olur.Yoksa,tekellerin çıkarlarına yarayan askersel ya da parlamenter biçimli otoriter bir rejimin elinde "plânlı devletçilik" ancak ülkemizi devlet tekel kapitalizmine yönelten bugünkü koşulları olgunlaştırır. Halkımızın, yurdumuzun çıkarlarına ters amaçlarla kullanılır.

Herkes seçimini yapmak zorundadır: Ya baş düşman emperyalizm ve işbirlikçi tekellerle birlikte, ya da halkla birlikte!

Tekellere haraç

Cunta vergi yasasını çıkarırken yine kurnaz davrandı: Özal, 24 Aralık "Yankı" dergisinde, işçi ve memurlara uygulanan vergi indirimlerinin, ücretli kesimlerdeki sosyal patlamaları önlemeyi amaçlayan bir taktik olduğunu açıkladı. Bu indirimin hangi kaynaktan sağlanacağı sorusu karşısında ise, Özal, bu yükün esnafa, köylüye yükleneceğini gizlemiyor.

Gerçekte yeni gelir vergisi ile IMF-Özal paketinin bir parçası daha yaşama geçirildi. Emperyalist finans kuruluşlarının, yerli işbirlikçilerin bir isteği daha gerçekleşti. Bu yasayla tekellere yeni krediler, özendirme fonları, KİT'lerin kapsamında yeni yağma alanları sağlamak için, halkın vergi yükü toplam olarak yükseltiliyor. Bunalımın yükünü emekçi halkın sırtına yıkma politikası sürdürülüyor. Hem de askersel diktatörlüğün sağladığı tüm olanaklarla!

Yeni yasa vergi yükünü herkesin sırtına bir seferde vurmuyor. Sözümona herkesin çıkarlarının kollandığı ileri sürülüyor. Kiminin yükü sanki hafifletilirmiş gibi gösteriliyor, ayırımlı uygulamalarla emekçi halkın direnci bölünmek isteniyor.

Yeni vergi yasasında, kapitalistlerden alınan "Kurumlar Vergisi"de yükseltiliyor. Ama hemen peşinden getirilen bir dizi bağışıklıkla, indirimle, özendirme önlemiyle büyük kapital için bu artırım sıfıra, sıfırın da altına indiriliyor. Bazı vergiler kaldırılıyor, gelir vergisi oranları, öncelikle kapitalistlerin en büyük kârlar eden kesimlerinin çıkarlarını koruyacak biçimde yeniden düzenleniyor.

Cunta, işbirlikçi tekellerin vergi yükünü "herkesin daha fazla vergi ödemesi gerek" gürültüleri arasında daha da azalttı. Öte yandan "Aşar" dan, "yol parası"ndan bu yana, ilk kez köylüye yeniden vergi konuyor. Vergi yasasına göre ürününü satan her köylüden hemen %5 vergi kesilecek. Hem de tüccar malını taban fiyatının altından kapatsa bile, vergi taban fiyatı üzerinden hesaplanacak. Eğer bağışıklık sınırları içindeyse, köylü daha sonra devlet dairelerine başvurup parasını geri almaya çalışacak! Köylünün vergiden bağışıklık sınırı ise açlık sınırı ile bir tutulmuş. Yasayı çıkartanlar "açlıktan kıvranmadan köylüden ses çıkmaz" diye düşünüyor olmalılar.

Küçük esnafa, zanaatkâra da yeni vergiler getiriliyor, gelir vergisi bağı-

Arkası 6. sayfada

Birlikte savaş

Cuntanın sendikal politikasının ana çizgileri belli oldukça, kendilerinin de devre dışı kaldıklarını gören Türk-İş sağ kanat yöneticileri "etkisiz ve yetkisiz kaldık" diye feryada başladılar. Cuntanın yeni çıkarttığı "Geçici Toplu Sözleşme Yasası" ile sendikaların toplu sözleşme yetkisi kaldırıldı. İşçi hakları, 7'si devlet ve patronların 2'si ise, Türk-İş'in temsilcisi 9 kişiden oluşan Yüksek Hakem Kurulu'nun iki dudağı arasına bırakıldı. Yetki isteme hakkı, işyeri toplu sözleşmeleri kaldırıldı. Toplu sözleşmeden yararlanmak için sendikaya üye olmak ya da dayanışma keseneği yatırmak zorunluluğu kaldırıldı. Kısacası, sendikasız, sahte "toplu sözleşmeler" dönemi başlatıldı.

Askersel diktatörlüğe alkış tutan Türk-İş yönetiminin bugün göstermelik duruma düşürülmesi, sınıf sendikalarının ekonomiyi politikaya bağlayarak yürüttükleri savaşımın doğruluğunu apaçık ortaya koyuyor. "İdeolojik sendikacılık", "ideolojik grev" suçlamalarının ardında işçi sınıfını burjuva politikasına bağımlı tutma ihanetinin yattığını sergiliyor.

Cunta, bu sendikasız sahte toplu sözleşme düzenini kalıcılaştırmak istiyor. Bu amaçla 274-275'i değiştirmek için Çalışma Meclisini toplantıya çağırdı. İlk önce sınıf sendikalarını kapatan cunta şimdi bütün sendikaları devletin denetiminde birer tabela örgütü durumuna getirmek istiyor. Böylece sendikal hareketin elini kolunu bağlayabileceğini, geniş işçi yığınlarını örgütsüz bırakacağını sanıyor. Oysa yeni toplu sözleşme düzeniyle yaşam koşulları daha da kötüleşecek, hoşnutsuzluk artacak, işçi sınıfı için sendikal savaşım daha da vazgeçilmez olacaktır. Bu savaşım daha yüksek bir niteliğe ulaşacaktır. Bugün ekmek kavgası veren, sendikal haklarını korumak isteyen bütün işçiler karşılarında askersel diktatörlüğün, burjuva devletinin vurucu gücünü, baskısını buluyorlar. Bu da ekonomik savaşımın politik savaşımla daha fazla sarmaşmasını kaçınılmaz kılıyor. Böylece sınıf sendikacılığı anlayışının, yöntemlerinin benimsenip yaygınlaştırılarak uygulanması daha da yakıcılaşıyor. Bu durum Türk-İş içinde sınıf sendikacılığı için savaşımı yükseltmek görevini ivedileştiriyor. DİSK'li, Türk-İş'li işçilerin, sendikacıların toplu sözleşme, toplu pazarlık hakkının kaldırılmasına karşı, sendikaları işlevsiz kılma girişimine karşı, sendikal hakların yok edilmesine karşı birlikte savaşım vermelerini zorunlu kılıyor.

Militana çağrı

İşçi yığınları, köylülük, gençlik, kadınlar, aydınlar, esnaf... çeşitli çevreler içinde çalışmak, gerici yönetimli bile olsa, var olan örgütlerden yararlanmak, ustalık ve deneyim ister. TKP, yığınların içinde! Bu savaşım içinde tek tek yoldaşların olduğu kadar partinin kollektif ustalığı ve deneyimi de yetkinleşiyor. Deneyim alışverişimizin temel aracı, Atılım'dır. Bir **MEKTUP KAMPANYASI** ile tüm yoldaşları, militanları buna katkıya çağırıyoruz:

YIĞIN ÇALIŞMALARINIZDA DÜNKÜ, BUGÜNKÜ DENEYİMLERİNİZİ YAZIN!

Cellatbaşı Aral

4 Aralık "Bursa" gazetesi, bir polis tatbikatını resimleriyle yayınladı: Polis, gerçek mermi kullanarak, "işçi işgali altındaki bir fabrikayı boşaltma" talimi yapıyor. 12 Eylül'den bu yana, Bursa ili ve çevresi ilerici güçlere karşı sürek avı merkezlerinden birisi oldu. İşçi sınıfına, demokrasi güçlerine bu yeminli düşmanlığın arkasında kim var? Bölgenin sıkıyönetim komutanı Tuğgeneral İbrahim Ethem Aral var. Bursa polis müdürlüğünü bir işkence ve cinayet merkezi yapan Aral. Maden-İş sendikası avukatı A. Feyzioğlu burada işkencelerle öldürüldü. Köy-Der yöneticisi F. Kavuk burada işkenceyle komaya sokuldu. Daha nice metalürji ve tekstil işçisi, sağlık emekçisi, ilerici genç, kadın, öğretmen, köylü burada işkenceden geçirildi.

Sıkıyönetimci, militarist generalin bir genelgesi Atılım'ın eline geçti. Bu genelgede Cellâtbaşı Aral'ın demokrasi düşmanlığı, anti-komünizmi öylesine gözü dönmüş ölçülere varmış ki, egemen çevrelerin gerçekçi kesiminin "komşularımızla iyi ilişkilerimizi sürdürmek" kaygılarını da bir yana itip, Sovyetler Birliği'ne en kaba yöntemlerle kudurganca saldırıyor. Atatarkçülük adı altında, emperyalizmle elele "güçlü" bir Türkiye yaratmaktan, "Deli Petro' dan bu yana Rus yayılmacılığı"ndan söz ediyor. Faşistlerin tezgâhladığı terörün nedenini sosyalist ülkelere bağlamaya kalkışacak kadar utanmazlaşıyor.

İşkenceciler, dün faşist teröre kanat gerenler, 12 Eylül'den bu yana, sıkıyönetimlerin başlarındadar ve canavarlıklarını, cinayetlerini sürdürüyorlar. "Atılım" okuyucularının bil-

Arkası 6. sayfada

Kutsal Görev

Evren Konya'daki konuşmasının bir yerinde "Bizi istemiyenler, köylüye de vergi getirdiler diyecekler, köylüyü kışkırtmaya kalkışacaklar" dedi. Bunu neden söyledi? Kır emekçilerine, üretici köylüye tek parti döneminden beri ilk kez vergi yükü getirilmesinin tepkiyle karşılanacağını bildiği için söyledi. "Düzenin istikrar unsuru" saydıkları köylülükte de hoşnutsuzluğun, öfkenin bu vergilerle daha da kabaracağını biliyorlar.

Bugün tütün üreticisinden pancar ekicisine, Karadeniz'in çay üreticisinden Çukurova'nın pamuk, tahıl üreticisine kadar milyonlarca köylünün 1979 yılı ürününün parası bile ödenmedi. Maliye Bakanı Erdem "Üreticiye 76 milyar lira borcumuz var" dedi. Bakanlar Kurulu, tekel ve tüccarın elinde 191 bin ton tütün stoku bulunduğu gerekçesiyle tütün ekim alanlarını sınırlama kararı aldı. Tütün ekimi yapılan 340 bin hektarlık alan 250 bin hektara indirildi. Böylece onbinlerce köylü ocağının, küçük tütün üreticisinin elinden tek geçim kaynağı da alındı. Ocaklarına incir dikildi.

Turgut Özal'ın "24 Ocak paketi" ile gübreye, ilâca, tarım araç ve gereçlerine %500'ü, mazota%110'u bulan zamlar geldi. Bir yıl önceki ürünün parasını bile alamayan üreticiye yüksek faizler banka kapılarını kapadı. Kredi kaynağını kuruttu. Merkez Bankası'nın son verilerine göre, 1980'de tarım kooperatiflerine verilen kredilerde büyük bir düşüş görülürken, aynı yıl tüccara 65,5 milyar lira kredi sağlandı. Köy-Koop'un dış satım yetkisi geri alındı. Cunta " ideolojik kooperatifçilik" diyerek Köy-Koop yöneticilerini, tutuklattı. Köy-Koop'a her yönden vurmayı deniyor.

Bütün bunlar, askersel diktatörlük koşullarında daha da derinleşen bunalımın kırsal kesimi de sardığını, milyonlarca küçük, orta ve hattâ "varlıklı" çiftçiyi yıkıcı bir biçimde etkilediğini gösteriyor. Bu ise, Lenin' in deyimiyle "uyuyan devi silkeliyor, öfkelendiriyor, köklü değişimlerin ana gücü işçi-köylü bağlaşıklığının olanaklarını genişletiyor."

Lenin'in vurguladığı böylesi olanaklar bugün, askersel diktatörlük koşullarında özellikle artmıştır. Bunları araştırıp bulmak, elbette en başta komünistlerin görevidir. "Uyuyan dev" öfkelidir. Açtır. Yokluk içindedir. Yol göstericisini bekliyor. Köylünün ekmeğini, toprağını, alınterini, özgürlüğünü savunmak, ağanın, tekellerin soygununa karşı savaşmak Evren için "kışkırtma" ise, komünistler için kutsal bir görevdir.

Köy-Koop'la dayanışma !

15'ler başlattı, yüzbinler yaşatıyor

Başı 2. sayfada

ivedidir. Çünkü, artık egemen sınıflar için işlevini yitiren bu tür gruplara bağlı genç insanlar barbarca yok ediliyor. Buna tüm demokrasi güçleri sessiz kalmamalıdır. Dürüst genç devrimcileri, içine itildikleri bugünkü kanlı bataklıktan kurtarmak için komünistler gereken her şeyi yapacaklardır.

Sol güçlerin birliği

En geniş demokrasi güçlerini birleştirebilmek için ilk adımda sol güçlerin birliğini gerçekleştirmek gerekiyor. 12 Eylül öncesinde elde edilen kazanımlardan çıkış yapmak, karşılıklı işlenen yanlışlardan gereken dersleri almak zorunludur. Sol güçler, TKP, TİP, TSİP, Kürt devrimci demokrat hareketi güç, savaş, eylem birliği kurabilselerdi, askersel devirmeyi engelleyebilecek, demokratik bir alternatif oluşturabilirlerdi. Sonra, cuntanın niteliği üstüne süregiden kuru, skolastik tartışmayı bir yana bırakmak gerek. Yığınların somut istemleri temelinde, bir platformda eyleme koyulmak gerek.

Yoldaşlar!

Bugün halkımızın karşı karşıya kaldığı, ivedi çözüm bekleyen sorunlar ortadadır. Ekonomik bunalım, egemen çevrelerin emperyalizm ve tekeller yanlısı politikası ülkeyi ulusal bir yıkıma sürüklüyor. Amerikan emperyalizmi, NATO egemen çevreleri, kendi serüvenci saldırgan politikalarına araç etmek için Türkiye üzerinde baskılarını yoğunlaştırıyor. Askersel diktatörlüğün kalıcılaşması ve faşizm yanlılarının güç kazanması tehlikesi tüm demokrasi güçlerinin karşısında duruyor.

Bu gidişi önlemek, bağımsız, bloksuz bir dış politikaya geçmek. Demokrasiye yönelmek. Bunlar için, somut istemler uğrundaki savaşlar içinde güçlü bir halk hareketi yaratmak. Anti-emperyalist, demokratik güçleri bir tek cephede birleştirmek. Bunlar sol güçlerin önünde duran güncel görevdir.

Ancak halkın, tüm demokrasi güçlerinin savaşımıyla cunta rejimine son verilebilir. TKP, cuntanın varlığı koşullarında demokrasinin gerçekleşemeyeceğini, halkın hiç bir sorununun çözülemeyeceğini yığınlara, güncel istemler için savaşlar içinde anlatmak, göstermek zorundadır.

Fabrikalar partimizin kalesi olmalıdır.

Yoldaşlar!

Parti kadrolarımız olağanüstü ağır ve karmaşık koşullarda çalışıyor, savaşıyor. Zındanlarda, işkence altında komünistler, devrimci yiğitliğin örneklerini veriyor. Tüm öteki ilerici güçlere örnek ve destek oluyorlar. Parti örgütlerimiz, askersel devirmenin getirdiği örgütsel zorlukları aşıyor, yeni koşullara ayak uyduruyor, yığınların yükselen tepkilerini örgütlüyor, direnişlerin ön sıralarında yer alıyorlar.

TKP, dimdik ayakta. Kadrolarımız, emekçi yığınlar, çetin deneylerle kazandıkları savaş birikimini yitirmediler. Daha bir gerçek var: Yığın bağlarımız ne kadar güçlüyse, parti örgütleri saldırılara karşı o ölçüde daha iyi korunur. Öyleyse, komünistler, çok daha büyük bir güçle, yığın bağlarını güçlendirmelidir. Fabrikalar her zaman partimizin kalesi olmalıdır!

• Boran ve Gazioğlu

Cunta, yurtdışında bulunan Behice Boran ve Gültekin Gazioğlu'na çağrı çıkartarak, "vatandaşlıktan çıkarmakla" tehdit etti. Saldırıların ana hedefi baştan beri işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin örgütleriydi. Gün geçtikçe bu daha açık seçik ortaya çıkıyor. Faşist şeflerini salıverenler, sendikacıları tutukluyor, işçi partilerinin, ilerici öğretmenlerin kadrolarına saldırıyor. Behice Boran ve Gültekin Gazioğlu ile proleterce dayanışmamızı bildirir, cuntanın bu yeni saldırısını nefretle protesto ederiz. Bu saldırıyı boşa çıkarmak için aktif savaşım komünistlerin ve tüm demokrasi güçlerinin güncel görevidir.

• Katiller gizleniyor!

Sıkıyönetim mahkemesi 1 Mayıs 1977 kırımıyla ilgili dosya için görevsizlik kararı aldı. Bu davanın diğerterörizm davalarından farklı bir niteliği var! Nedir gizlenmek istenen? Kırımın ardında doğrudan doğruya MİT'in, kontr-gerillanın bulunduğu mu? Gerçek suçluların orduda da emir-komuta zinciri içinde ta nerelere kadar uzandığı mı? Cunta içinde işi örtbas etmekte yarar gören kim? Kimlerin eli bulanmıştır 34 yurttaşımızın kanına? Bu korkunç cinayetin üstü örtülü kalmayacaktır!

Cellatbaşı Aral

Başı 5. sayfadan

dirdiğine göre, faşist katil Ağca'ya pasaport sağlayan Aydın valisi Kemal Şenol hâlâ işbaşında. MHP yanlısı Trabzon valisi Ali Rıza Yaradanakul, Emniyet Müdürü Hamdi Adalı ve jandarma alay komutanı, Trabzon'daki tugay komutanı general Akgün'le elele işkenceleri sürdürüyorlar. Ordu ve Giresun'da da sıkıyönetim sorumluları faşistlerle birlikte çalışıyorlar.

İşkencecilere, cellâtlara karşı savaş, MHP'nin ordudaki ve sivil devlet aygıtındaki uzantılarına karşı savaş son derece yakıcı bir görevdir.

"Sovyet tehdidi" masalı

Başı 3. sayfada

dayatmaları yoğunlaşıyor. Askersel diktatörlüğün varlığı, yurdumuzun emperyalizmin serüvenlerine itilmesi tehlikesini daha da çoğaltıyor. Tüm bu koşullarda, anti-Sovyetizmin yalanlarını açığa çıkarmak, Sovyetler Birliği'nin barış politikasını ve reel sosyalizmi yığınlara doğru şekilde tanıtmak her zamankinden de fazla önem kazanıyor.

Tekellere haraç

Başı 4. sayfada

şıklık sınırı düşürülüyor. Sınır dışı kalanlara yılda en az 20 bin lira vergi yükleniyor. Doktor, avukat gibi serbest meslek sahiplerine peşin vergi getiriliyor. Bunlar, geliri ne olursa olsun, yılda en az 50 bin lira peşin vergi vermeden çalışamayacaklar.

Cunta, egemen çevreler yeni vergi yükünün önemli kısımını halkın görece daha az örgütlü, daha az bilinçli, daha az hareketli kesimlerinin sırtına vuruyor. Ama, askersel diktatörlük altında buralardan ses gelmeyeceğini yanlış hesaplıyor.

Vergi konusunda işçi sınıfı ve memurlara ise daha bir esnek yaklaşılıyor. İlk bakışta vergi kesintileri azaltılıyor. Ne ki yalnızca toplu sözleşmesiz kalan ya da toplu sözleşmesinden cayan işçilerin vergisi indirilecek! Ama 2-3 bin liralık vergi indirimine karşılık SSK primleri yükseltiliyor, ikramiyeler 26 gün üzerinden hesaplanıyor, sendikaların toplu sözleşme yetkisi ellerinden alınıyor. Memurların da vergi indirimi farkları geciktirilerek ve taksitle ödeniyor. Emeklilik kesintileri yükseltiliyor.

"Vergiler azaltılacak" sözü bir aldatmacadır. Öte yandan bu politika, egemen çevrelerin, toplumun en örgütlü, en bilinçli, en eylemci kesimi olan işçi sınıfından ne kadar ürktüğünü de bir kez daha gösteriyor!

İşçi sınıfı, vergi yükünün altında kalan öteki emekçi kesimlere omuz verecek, onlarla birlikte emperyalist kuruluşların işbirlikçi tekelci çevrelerin çıkarına uygun bu vergi politikasına karşı çıkacaktır.

MİLİTANLARDAN

Başarılı savaşım

1400 işçili Anadolu Cam Sanayi'sinde çalışıyorum. 12 Eylül'de grevimizi zorla kırdılar... Ama savaş azmimizi kıramadılar. Sırtını askersel diktatörlüğe dayayan patron, eski toplu sözleşmeyi bile uygulamaz oldu. Sonunda, Aralık başında direniş patladı. 8-15 vardiyasındaki arkadaşlar, "çocuklarımız evde açken, bizim boğazımızdan lokma geçmez!" diye öğle yemeğini boykot ettiler. Direniş öteki vardiyalara da sıçradı. Üretim düşürüldü... 3 gün dayandı patron. 3 Aralıkta, saat 12'de istemlerimizden bir kısmını kabul ettiğini bildirdi. Bu başarı tüm çevremizde de örnek oldu. Sınıf düşmanı öylesine ürktü ki, aynı koşullarda çalışan limandaki arkadaşların en küçük bir kıpırdanışında, Sıkıyönetim Komutanı Tuğamiral Topsever, işçilerin yemekhanesine kadar gidip kendisi tehdit etti. Kuşkusuz savaş koşulları zor. Sınıf düşmanı en su götürmez haklarımızı bile istediğimizde, devleti, jandarması, sıkıyönetimiyle çıkıyor karşımıza. Cunta koşullarında bin kat daha örgütlü, bin kat daha yürekli, bin kat daha ustaca savaşmamız gerekiyor...

A. Çiçek, Mersin

Halk susmuyor

* MERSİN- 1400 ACS işçisi sosyal haklar için yemek boykotu yaptı, üretimi yavaşlattı. Eylem başarıyla sonuçlandı. Liman işçileri de aynı nedenlerle eyleme yöneldiler.

* İZMİR- Tartan işçileri yemeklerin kötülüğüne karşı direniş yaptı.

* TORBALI,SÖKE- Tarım işçileri Güllüceye yürüdü. Ücret düşüklüğüne ve dayıbaşı kesintilerinin yüksekliğine karşı direnişleri başarıyla sonuçlandı.

* GEBZE- Karayolları 1. Bölge işçileri orduya zorla bağış toplanmasına tepki gösterdiler ve bağış yapmayı reddettiler.

* SAMSUN- 88 Evler halkı faşistleri açığa çıkarma kampanyası açtı.

* İSTANBUL- 24 Aralık Kahramanmaraş kıyımı çeşitli eylemlerle protesto edildi.

* GİRESUN- Bulancak ilçesi ve Piraziz'de Belediye Başkanlarının görevden alınmasını ve yerlerine AP ve MHP'lilerin getirilmesini halk protesto etti.

* İZMİR- 24 Aralık Kahramanmaraş kıyımı protesto edildi. 28 Kasımda öğrenci temsilci adaylarının tutuklanmasına karşı, cunta sonrasının ilk üniversite boykotu yapıldı.

Kürt yurtseverlere

...12 Eylül devirmesinden bu yana, saldırıların tüm azgınlığıyla, ilk yöneldiği çevrelerden biri de, Kürt emekçi halkı, Kürt devrimci-yurtsever örgüt kişi ve kuruluşları oldu. Demokrasi güçlerinin önemli bir kısmı da hiç kuşkusuz Kürt yurtsever-devrimci örgütleridir. Ancak görüşümce bugün bazı Kürt yurtsever örgütleri, "Cunta faşist midir? Değil midir?" tartışmaları içinde, bilmeden savaşım güçlerini zayıf düşürüyorlar. Bence sorun, "Cunta faşisttir-değildir" tartışmasının içinde boğulmak değildir. Bu, cuntanın istediği bir iştir, onun işini kolaylaştırmaktır. Kürt halkı üzerindeki baskılara karşı olan kişi,örgüt ve kuruluşlar şimdi asıl şunu tartışmalıdırlar: "Bu azgın saldırganlara karşı nasıl savaşabilir ve onu geriletebiliriz? " Özellikle Türkiye Kürdistan'ında bu sorunun temel yanıtı çok açıktır: Kürt yurtsever-devrimci örgütleri TKP ile eylem birliğini güçlendirmelidirler!

Genco Bırusk, Van

8 Mart'ı kutlayacağız

...Örgütümüz İKD, geçen 8 Mart'ta da kapalıydı ama, biz yine de 8 Mart'ı çok değişik biçimlerde ve yerlerde kutlamıştık. Ortak olan yanımız beyaz eşarplarımızdı. Kimi yerde konuşmalar,toplantılar yapıldı, kimi yerde bildiriler, karanfiller, kağıt peçeteler, şekerler dağıtıldı. Bu yıl 8 Mart'da bazı arkadaşlarımız, faşist kurşunlarına kurban verdiğimiz Meryem Karakız'lar, Aytül Acarbaş'lar ve daha niceleri bizimle olmayacak. Pek çok kadının yüreği evlât acısıyla, kardeş acısıyla, eş acısıyla dolu olacak. Pek çok kadın da hapishane, kışla, polis kapılarında ellerinde bohça "bir haberini alsam" diye koşuşup duracak. 8 Mart'ta onları yalnız bırakmayacağız. Bu yıl yine kutlayacağız 8 Mart'ı. Belki nişanlarda, belki tezgâh başında, belki kına gecesinde. İçimiz acıyla, kinle dolu olsa da, başımız cuntanın önünde eğilmeyecek. Meryem'lerin ışık dolu gözleri savaşım gücümüzü kamçılayacak. 8 saatlik işgünü için bir yüzyıl önce canını veren, faşist yönetimlere, diktatörlüklere karşı savaşlarda çoğu kez ilk baş kaldıran kadınlar bize örnek oluyor.

Semra Sel, İstanbul

Yiğitlik örneği

...İzmir'de 25 Aralık gecesi 3 ilerici genç gözaltına alındı. Gençlerin üçüne de ağır işkenceler uygulandı. Suçlusu bilinmeyen cinayetler üzerlerine yüklenmek istendi. Bu gençlerden birini işkenceciler defalarca bayılttılar. Bir kalp sarsıntısı geçirmesine yol açtılar. Diğer bir genç çarmıha gerildi. Ama üç gencin de direncini kıramadılar. Onların dayanıklılığı tüm gözaltındakiler arasında saygı uyandırdı. İlerici gençliğin kalbi baskı, yalan, zorbalık ve işkenceye karşı böylesine yiğitçe direnmiş bu gençlerle birlikte çarpıyor.

Y. Karaveli, İzmir

Bir eylem bin söze bedeldir

Karadeniz bölgesi sıkıyönetim komutanlığı, faşistlere kanat gererken, halkın üstüne baskı ve zorbalıkla yürüyor. Samsun'da, faşist işgal bölgesi 88 evler semtinde zulümden bunalan halk imza topladı, mahallenin faşistlerini açığa çıkardı. Önce birkaç faşist gözaltına alındı. Halk tam sevinecekken, onlar da salıverildi. Önce şaşkınlık, sonra öfke egemen oldu. Şimdi 88 Evler halkı, bizim sesimize daha çok kulak veriyor. Sıkıyönetim komutanının faşistlere kanat gerdiğini çok iyi görüyor. Sıkıyönetim, Giresun'un Bulancak ilçesinde ve Piraziz bucağında CHP'li belediye başkanlarını görevinden alıp, yerlerine AP ve MHP yanlılarını getirdi. Kasaba ve köylerin halkı buna karşı imza toplayıp sıkıyönetime başvurdu. Oysa imza verenlerden 300 yurttaş gözaltına alındı. Sıkıyönetim komutanlığının, en küçük demokrasi kıpırdanışına bile nasıl sert saldırdığını herkes gördü. Yılgınlık değil, öfke arttı. Benzeri bir olay da Ordu'da oldu. Esnaf dükkanların önünün bozulmasına karşı imza toplayıp, valiye verdi. Ordu valisi imza toplayan esnafın üzerine polisi sürdü. Ama esnaf ve halk direndi, boyun eğmedi. Şimdi vali görevden alındı. Yeni gelen valinin de esnafın dostu olmadığı görülüyor. Ama halk kendi savaş gücünü tanıdı. Yüreklendi. Bir eylem, bin söze bedeldir.

H. Dağ, Ordu

İşkencecileri, faşizmin ordudaki uzantılarını açığa çıkart!

Bunun için birlikte savaşımı örgütle !

PARTİ YAŞAMI

Ana halka

Partinin, parti örgütlerinin önünde bir yığın sorun, bir dizi görev duruyor. Örgütlenecek milyonlarca insan, çeşitli sınıf ve katmanlar, içine dalınacak pekçok yığın örgütü, işyeri ve semt var. Partiyi güçlendirmek, parti içi yaşamla ilgili bir dizi sorunu çözmek gerekiyor. Zor koşullarda çalışıyoruz. Yapacağımız işe göre elimizdeki kadro ve olanaklar sınırlı. Bu koşullarda tüm sorunları birden çözmek, görevlerin hepsinin birden üstesinden gelmek olanaksız. Öyleyse nereden başlamalı? Tutulacak ana halka nedir? Parti çalışmasının başarısı herşeyden önce bu sorunun doğru yanıtlanmasına bağlıdır. Lenin şöyle diyor: "Genellikle devrimci ve sosyalizm yanlısı, ya da komünist olmak yeterli değildir. Karşılaşılan her durumda, halkaların sıralanış biçimi, bağlanışı ve birbirinden ayırımı, hiç de bir demircinin yaptığı sıradan bir zincirdeki gibi yalın ve anlamsız olmayan, tarihsel olaylar zincirinin tümünü zaptedebilmek için, olanca güçle sarılmak zorunda olduğumuz özel halkayı bulmayı ve daha sonraki halkaya geçişi iyice hazırlamayı becermek gereklidir." (Lenin, yapıtlar, İng., c.27, s. 274)

Bir parti örgütünün önünde duran sorunlar ve görevler ne kadar birbirinden ayrı ve bağımsız görünürse görünsünler birbirlerine çok yönlü olarak bağlıdır. Bir sorunun çözümlenmesi, bir görevin yerine getirilmesi diğerlerini etkiler. Ne var ki, her dönemde, her durumda bunlar içinde öyle bir sorun, öyle bir görev vardır ki onun çözümü diğer sorunların çözümüne temel oluşturur. Diğer görevlerin yerine getirilmesi için olanak ve kolaylıklar sağlar. Bu ana halkadır.

Lenin, Rusya'daki çok sayıda dağınık, komünist örgütlenmeden, güçlü bir işçi sınıfı partisi yaratmak için "İskra" gazetesinin çıkarılmasını tutulacak ana halka olarak saptıyordu. "Atılım"ın Ocak 1981 sayısı "güçlü bir TKP tutulacak ana halkadır" diyor.

Komünistin hüneri

TKP "fabrikalar kalemizdir" belgisini yaşama geçirerek, gelişip güçlendi. Bugün de, TKP'nin güçlenmesi, herşeyden önce fabrika ve işyeri örgütlerinin, etkinliğinin ve yaygınlığının geliştirilmesine bağlıdır. Sendikaların, demokratik yığın örgütlerinin kapalı olduğu, savaş araçlarının ellerinden alındığı günümüz koşullarında fabrika ve işyerlerindeki parti örgütlenmesinin önemi daha da artıyor. Bu, semt,köy ve diğer alanlardaki parti çalışmasının gözardı edilmesi anlamına gelmiyor. Tersine buralardaki çalışmalar fabrika ve işyeri örgütlenmemizi geliştirip güçlendirmek için zengin olanaklar yaratıyor.

Her parti örgütü bu temel görevi yerine getirebilmek için önündeki bir dizi sorun ve görev içinden var güçle sarılması gereken görevi, saptamalıdır. Bu plânlı, programlı ve hedeflere yönelik çalışma demektir. Parti örgütleri çalışma alanları içindeki onlarca işyeri ve semt içinden eldeki sınırlı kadro ve olanakları gözönüne alarak öncelikle ve var güçle yüklenecekleri hedefleri saptamalıdır. Hedef seçiminde, diğer işyerlerine sıçramak, hızla yeni kadro kazanabilme olanakları göz önüne alınmalıdır. Az sayıda, ama iyi seçilmiş hedefe ağırlık vererek çalışmak eldeki sınırlı kadroyla her yere birden dağılmaktan her zaman daha iyi sonuç verecektir.

Var güçle sarılınacak örgütlenme hedefleri seçmek her zaman yeterli olmuyor. Başka sorunlar ve görevler de öne çıkabilir. Belirli bir dönemde bir parti örgütü için var güçle sarılınacak görev kadroları korumak olabilir. Çünkü kadrolar olmadan, hiç bir şey yapılamaz. Bu nedenle, kısa bir dönem parti çalışmaları yavaşlayabilir. Ne ki, bu, kadroları korumak adına sürgit parti çalışmalarının yavaşlatılacağı anlamına gelmez. Öne çıkan bu sorun var güçle ele alınır, çözümlenir. Var güçle sarılınacak yeni göreve yönelinir.

Bir parti örgütünün üzerine var güçle gideceği görev her zaman önünde apaçık duran görev ve sorunlardan birisi olmayabilir. Bunların içinde gizlenmiş bir sorun, bir görev de olabilir. Bu durumda bu sorunu ortaya çıkarmak, tanımlamak gerekir. Bunun için herşeyden önce ortada duran tüm önemli sorunlar ve görevler bir bir ele alınmalıdır. Bunların çözümü için gerekenler ve bunların birbirleriyle olan iç bağları, ortak yanları saptanmalıdır. Eldeki kadrolar, tüm olanaklar doğru ve gerçekçi olarak değerlendirilmelidir.

Ağırlık verilecek, görevin doğru saptanıp saptanmadığının temel ölçütü parti örgütünün çalışmalarının başarısı ve verimidir. Her önemli başarısızlık, her verimsizlik, bizi önümüzdeki tüm görev, sorunları yeniden gözden geçirmeğe, öne çıkardığımız görevi doğru saptayıp saptamadığımızı irdelemeye yöneltmelidir.

Komünistin başlıca hüneri, sanatı, yaratıcılığı ana sorunu, ana görevi, yani ana halkayı bulmaktır.

Her türlü örgütte

Cuntanın çalışmalarına izin verdiği örgütlerin büyük çoğunluğu ilk bakışta politik çalışmaya elverişli görünmüyor. Buna karşın komünistler bu örgütlerde çalışma yürüteceklerdir. Ama nasıl, ne amaçla?

Komünist kendisini çevresine saydıran, sevdiren kişidir. Bu örgütlerde de, davranışlarıyla, dürüstlüğüyle, çalışkanlığıyla çevresindekilerin güvenini kazanacak, onları etkilemeye çalışacaktır. Yığınların istemlerine kulak vermek. Çevrede olabildiğince çok kişiye örnek olmak. Onların önce görüşlerini, giderek davranışlarını gittikçe daha çok etkilemek. Kuşkusuz bu kolay iş değildir. Hele kuru lâflar, boş vaatlerle, herşeyin en iyi ve doğrusunun nasıl olması gerektiğini salt anlatarak, bilgi sergileyerek yapılacak şey hiç değildir. Komünist sözle değil, davranışlarıyla örnek olur. Kişilere somut kişisel sorunlarından yaklaşarak güvenlerini kazanır. Böylece komünist, çevresinde bir sempatizanlar halkası oluşturur.

Kuşkusuz burada da baş görev, partinin güncel politikasını değişik biçim ve düzeylerde olabildiğince çok sayıda kişiye benimsetmek, aralarından parti militanları yetiştirmektir. Ama komünist bunu tek görev olarak almamalı, partinin görüşlerini yaymaya çalışırken, içinde çalıştığı yığın örgütünde çevresinden yalıtılmış bir sempatizanlar adacığı oluşturmamaya dikkat etmelidir. Tam tersine, yönlendirdiği sempatizanlar aracılığıyla örgütün geniş tabanının nabzını elinde tutabilmelidir. Çünkü komünistin bir diğer önemli görevi de, üyelerin etkin çoğunluğuna, parti politikasına ve somut koşullara uygun istem ve davranışları benimseterek içinde çalıştığı yığın örgütünün tümünü, olanaklar çerçevesinde, doğru yana yönlendirmektir. Bu da politik çalışma olanakları dar bir yığın örgütünde, komünistin ve sempatizanların bu örgütün koşullarına uymayan türden politik davranışlarda bulunmaktan sakınmalarıyla sağlanır. Sempatizanların tümünü, örgütü doğru yöne çekmeye seferber ederek sağlanır. Burada başarı derecesi komünistin, Leninci çalışma yöntemlerini o örgütün yapısına, koşullarına uygun uygulama ustalığına bağlıdır. Sempatizanları çevrelerinden soyutlanmayacak biçimde bilinçlendirip çalışmaya sokma yeteneğine bağlıdır. Bunları başarabildiğimiz ölçüde örgüt tabanının çoğunluğunu doğru yönde etkilemek, örgütün gerici yöneticilerinin etkilerini azaltmak, giderek onları yalıtmak olanakları doğar.

TKP'ni güçlendir !